

at være i konstitueringsaftale med Venstre og også støtte, når man har dagsordener, det, som Venstre går ind for. Det føler jeg mig forpligtet til. Jeg ved godt, at det ikke er afgørende, men jeg synes alligevel, at jeg har trang til at sige, at sådan er det.

Hvad der så sker efter et valg, når Centrum-Demokraterne forhåbentlig igen bliver repræsenteret inde i Folketinget, kan jeg ikke svare for. Det får vi at se til den tid, og det er der nok mange, der skal være spændte på.

Jeg vil her i starten, hvor jeg har de der små 10 minutter, understrege nogle synspunkter, som jeg finder meget væsentlige.

Kl. 13.55

Til forskel fra den økonomiske politik, som regeringen fører, synes jeg, at man bør satse meget mere på offentlige investeringer. Jeg ved godt, at man rykker noget frem, men man gør det alt for lidt, for hver gang det offentlige bruger 100 kr., går der kun 3 kr. til investeringer. Det er for lidt.

Det indebærer, at alt for mange ældre bor i utidssvarende plejehjem med små rum, nogle endda med bad og toilet på gangen. Det indebærer, at mange alvorligt syge på hospitalerne ikke kan få eneværelser og ikke kan få et tidssvarende udstyr. Det betyder, at mange elever har utidssvarende lokaler, og at der er mange børn, som må slås med utidssvarende institutioner.

De manglende investeringer betyder, at mange kældre og huse oversvømmes, når der er regnvejr, fordi kloakkerne ikke er renoveret og vedligeholdt, og manglende investeringer indebærer, at mange idrætsudøvere og andre fritidsbrugere har forældede omklædningsrum, stadioner, indendørshaller m.v. Det gælder ikke i alle kommuner, kan jeg hilse og sige, men det gælder mange steder i Danmark.

Det betyder under alle omstændigheder, at de manglende investeringer giver de offentligt ansatte for dårlige muligheder for at udnytte deres evner til at gøre tingene bedre.

Hvis man nu sagde som målsætning for de næste 3 år, at vi vil godt fordoble investeringsniveauet og gå fra 3 pct. til 6 pct., så var det en vækst i de offentlige udgifter på 1 pct. pr. år i de 3 år – så kunne man fordoble investeringerne. Hvis man nu målrettet sagde: Jamen det var det, vi gik efter, så kunne man godt opfylde en række af de mål, man kunne sætte sig inden for sociale sektoren og inden for andre områder, hvor man sagde, at nu vil vi have tidssvarende vilkår.

Der synes jeg rent ud sagt, at regeringen er for fedtet. Når det gælder investeringer, er man for fedtet, og der bør man omprioritere og lægge meget mere vægt på investeringer.

Så vil der oven i købet med den økonomiske vækst, vi kan forvente – selv med en vækst i de offentlige udgifter på omkring 1 pct. – jo stadig væk være plads til et faldende skattetryk, som kunne bruges ikke bare til at sænke skatten på arbejdsindkomst, men også til at give plads til nogle omlægninger. Det er ikke nogen hemmelighed, at jeg mener, at grænsehandel og fraflytninger til udlandet underminerer vores erhvervsliv, og at vi derfor har brug for at tilpasse vores afgifter, moms og skattesystem til den omgivende verden.

Et tredje punkt, jeg vil fremhæve, er, at vi i Danmark igen bør leve op til de fundamentale frihedsrettigheder, som vi har været stolte af i årtier. Det går godt på mange punkter i Danmark, men på ét punkt er jeg meget ked af, hvad man har gjort.

Inden sidste folketingsvalg kom jeg for skade at sige i fjernsynet, at det rager ikke staten, hvem man gifter sig med. Det var der ikke alle, der var glade for, heller ikke i mit eget parti, men den holdning har jeg stadig væk. Når man bliver 18 år, kan man blive soldat, og man kan stemme om, hvem der skal lede landet, men man kan ikke selv bestemme, om man, hvis man finder en amerikaner eller en tyrker eller en anden fra udlandet, så må bosætte sig i Danmark.

Der er både en 24-års-regel og en 28-års-regel, og jeg finder, at begge regler er en skamplet på vores danmarkshistorie. Jeg kender jo også de mennesker, der er med i regeringspartierne, og egentlig er jeg sikker på, at mange af dem også kun har lavet det her som en nødløsning.

Jeg vil sige, at der findes et alternativ i stedet for at overtræde de grundlæggende frihedsrettigheder, som liberale mennesker har kæmpet for i mange årtier, og det er en meget aktiv integrationspolitik. Den er praktiseret nogle steder i Danmark med stort held, og det er at stille krav – kærlige krav – til sine medmennesker, give danskundervisning, bede om, at de bliver forpligtet til at gå til dansk, give tilbud om elevpladser, give tilbud om arbejde.

Jeg ved godt, at man snakker om det nu, men det burde være gennemført for mange år siden, for der er faktisk mindst én kommune i Danmark – ingen nævnt, ingen glemt – som har gennemført det her med succes, så udlændingene